

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΕ-ΤΕΝΣΩ

Η ΜΗΤΗΡ ΤΡΕΛΛΗ

Μακρὰ σειρά ἀμαξῶν ἐξετυλίσσετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λονδίνου πρὸ τῆς θύρας τοῦ διασήμεου ἱατροῦ Βιλφερών, διότι ἦτο πέμπτη, ἡμέρα τῶν αἰτουμένων συμβουλᾶς πλουσιῶν, ἐνθ' ἡ τρίτη καὶ τὸ σάββατον εἶχ' ὀρίσθῃ διὰ τὰς βαρείας ἀσθενείας καὶ τὰ ἐλαφρὰ βαλάντια.

Ὁ Βιλφερών ἦτο ὁ ἱατρὸς πασῶν τῶν κυριῶν τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας, ἡ δὲ τοιαύτη φήμη τοῦ ἐξηγεῖτο διὰ διαφόρων λόγων.

Ἦτο πλούσιος καὶ ἐπληρώνετο ἀκριβᾶ. Εἶχε μέγαρον ἀρκούντως εὐρύχωρον, ὅπως δίδῃ ἐν αὐτῷ λαμπρὰς ἐσπερίδας, περὶ ὧν ἐγένετο πολὺς λόγος καὶ εἰς τὰς ὁποίας αἱ προσκληθεῖς ἦσαν περιορισμέναι, ἐπομένως περιζήτητοι. Ἐπὶ τέλους, ἐκάστην πέμπτην, ἡ μικρὰ αἵθουσά του ἐπληροῦτο κομψῶν κυριῶν, καθισταμένη τόπος συνεντεύξεως, τὸ ἰδανικὸν τῶν παρισινῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, ἐτοιμῶν νὰ δράμωσιν αἰτούσαι πρὸς τιμὴν τοῦ συρμού, ἱατρικὴν συμβουλὴν, ὡς ἐπίσης νὰ μεταβῶσιν εἰς τόπον θαλασσιῶν λουτρῶν.

Μικροῦ ἐδέησε νὰ λησμονήσω, ὅτι ὁ ἱατρὸς ἦτο ἀληθῶς πνευματώδης ἀνὴρ καὶ ἔτι εἶχε μεγίστην πείραν καὶ πολλὰς καταπληκτικὴν βεβαιότητα χειρός. Πρὸ παντὸς δ' ἐγένετο τὸν λαβύρινθον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς τρέλλας τῶν γυναικῶν, εἶχε χαρακτηρῆσαι ἥπιον, φαιδρὰν διάθεσιν, ἥτο ἐπεικέστατος πρὸς τὰς πελάτιδας αὐτοῦ καὶ ἐτήρει πάντοτε κατ' ἰδίαν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν πασχουσῶν τὴν ἀφῆσιν τοῦ πνευματικοῦ ἢ τὸ ἄσμάτιον τοῦ ποιητοῦ. Ὡς πρὸς τὸν ὀρισμὸν τοῦ χαρίεντος καὶ θελκτικοῦ ὄντος, ὅπερ καλεῖται *γυνή*, ἐπίσης δ' ὡς πρὸς τὰ αἴτια τῶν δέκα ἐννέα εἰκοστῶν τῶν ἀσθενῶν αὐτοῦ, ὁ ἱατρὸς Βιλφερών ἦτο σύμφωνος μετὰ τοῦ Μισελέ.

Ἐκτὸς τούτων, εἶχεν ἀνοίξει τὰς θύρας τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως εἰς βρέφη προωρισμένα νὰ φέρωσι στέμμα, ἐπομένως ἡ φήμη αὐτοῦ εἶχεν ἐδραιωθῇ, οὐδὲ συνεζητεῖτο ἡ ἀξία του.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὁ ἐμπιστευμένος ὑπηρέτης τοῦ ἱατροῦ Ποθητὸς δὲν ἤξευρε ποῦ εἶχε τὸν νοῦν του, ἀλλὰ δὲν παρεπονείτο, διότι, μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας μετὰ μεσημβρίαν, εἶχε συναθροίσει ἑκατὸν φράγκα περίπου ἐκ δώρων, ἡ δ' ἡμέρα δὲν εἶχεν εἰσέτι λήξει. Ἀνὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ὑπηρέτης ἤνοιγε τὴν θύραν καὶ ἐαρινὸς θροῦς ἐλαφρῶν ὑφασμάτων ἐπλήρου τὸν στενὸν πρόδρομον.

— Εἰσάξατέ με ἀμέσως, καλέ μου Ποθητέ.

— Ἐὰν ἡ κυρία βαρονίς εὐαρεστεῖται ν' ἀπεράσῃ εἰς τὴν αἵθουσαν...

— Εἰσθε τρελλός; Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Ὁ ἱατρὸς δὲν με ἀφίνει ποτὲ νὰ περιμένω.

— Ἡ κυρία βαρονίς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μένῃ ἐδῶ.

— Ἄς ἀπεράσω εἰς τὴν βιβλιοθήκην.

— Εἶναι γεμάτη, κυρία, ἀπὸ ξένους. Δὲν ἀκούεται οὔτε λέξις γαλλικῆ.

— Εἰς τὸ ἐστιατόριον...

— Παρετέθη πρὸ πέντε λεπτῶν τὸ τέϊον. Ὅλαι αἱ φίλαι τῆς κυρίας βαρονίδος εἶναι ἐκεῖ.

— Εἰς τὴν αἵθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου;

— Εἶνε παραγεμισμένη. Ἐθεσα ἐκεῖ τοὺς Ρώσσους καὶ τὰς Ρωσίδας, ἡξεύρετε δ' ὅτι ὅλαι αὗται καπνίζουν.

— Εὐχαριστῶ! Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, καλέ μου Ποθητέ, κρύψατέ με εἰς μίαν γωνίαν, ἔστω καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὴν οἰναποθήκην...

— Ἡ οἰναποθήκη μόνη εἶναι ἐλευθέρα, κυρία, διότι ἡναγκάσθη καποιοὶ νὰ θέσω καὶ εἰς τὸ μαγειρεῖον.

Ἐν τῷ ἐστιατορίῳ ἡ συναστροφή ἦτο ζωηρά, τὰ κύπελλα τοῦ τέϊου ἐκενοῦντο καὶ τὰ σάνδβιτς ἐροκανίζοντο ὑπὸ τῶν

λεπτῶν ὀδόντων τῶν ὠραίων προνομιούχων, τῶν οἰκειῶν τῷ ἱατρῷ καὶ ἀλλήλαις. Ἐν τῷ ἀδύτῳ ἐκείνῳ δὲν θὰ εἰσῆρχετο ἄγνωστον πρόσωπον οὐδὲ ἀντὶ ἑκατὸν φράγκων.

— Ἄ! φιλάτῃ μου! τί φοβερὸν πρᾶγμα αὕτῃ ἡ ἐβδομάς τῶν μεγάλων ἵπποδρομιῶν!

— Δὲν το ἤξεύρω; Πρὸ δύο ὥρων ἔπρεπε νὰ εἶμαι εἰς τοῦ Σοανάρ. Ἐκθέτω διὰ πρώτην φορὰν τοὺς ἵππους μου.

— Ἀναχωρεῖς τὴν δευτέραν;

— Βεβαίως. Τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς, κατὰ τὰς ἐπτὰ, οἱ ἵπποι μου θὰ με φέρωσιν εἰς Λογκσάμ καὶ εἰς τὰς ἐννέα θὰ σταλῶσιν εἰς τὴν ἐξοχὴν. Τὴν δευτέραν θὰ ταξειδεύομεν ὅλοι.

— Πηγαίνετε εἰς Λουσὼν ἐφέτος;

— Πιθανῶς εἰς Αἰξ, ἐκτὸς ἐὰν ὁ Βιλφερών...

— Ὡ! ὁ Βιλφερών πάντοτε! αἶ τῶρα, ἀγαπητὴ μοι φίλη, εἶπα τὴν Λουσὼν, διότι ἀπῆντησα εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καποιοῦν, τηλεγραφούντα νὰ τῷ κρατήσωσι δωμάτιον εἰς Σακκαρῶν, ἐπομένως... συνεπέρανα ὅτι δὲν θὰ ἐπηγαίνατε εἰς Αἰξ.

Εἰς τὸ κενὸν παραθύρου, ἔτραι δύο στεναὶ φίλαι συνδιελέγοντο χαμηλοφῶνως.

— Αὐτὸς ὁ Βιλφερών εἶνε ἀξιοθαύμαστος, φιλάτῃ μου! Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐφαινόμην ὡς νεκρά. Δὲν εἶχον δυνάμεις, δὲν εἶχον ὀρεξίν, εἶχον χάσει τὸ χρομᾶ μου, τὰ μάτια δὲν εἶχον πλέον ζωρότητα. Ἐμαραινόμην χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ αἷτιον. Μὲ στέλλουν ἐδῶ ὁ Βιλφερών μ' ἐξετάζει, μὲ παρατηρεῖ. Ὅποιον βλέμμα, φιλάτῃ μου, ὁποῖα ἀκριβεία. Εἶναι ἀνθρώπος θαυμάσιος! Αὐτὸς ἔδωκε τὸν ὀρισμὸν τῆς ἀσθενείας μου. Ὡς πρὸς δὲ τὸ αἷτιον αὐτῆς οὐδὲ στιγμὴν ἐδίστασεν. «Αὐτὸ εἶναι», εἶπε. Καὶ πραγματικῶς, ἀγαπητὴ μου, «ἐκεῖνο ἦτο».

— Ὡ! μαζὺ του πάντοτε οὕτως ἔχει. Παχύνεις ἢ καθίστασαι ἰσχνή, γίνεσαι ὠχρὰ ἢ ἐρυθρά, πάσχεις ἡμικρανίαν ἢ πόνους εἰς τὸν στόμαχον... «αὐτὸ εἶναι τὸ αἷτιον».

— Καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἔχει μαντεύσει ἀκριβῶς εἶναι, ὅτι, μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας, ἤμην ἀγνώριστος.

— Πλὴν ἡ θεραπεία πολὺ ὀχληρά.

— Δὲν τὴν εὕρισκω τοιαύτην. Ὁ Βιλφερών εἶναι τόσον περιποιητικὸς, τόσον λεπτὸς τοὺς τρόπους!... Ἄλλως, συνειθίζει τις. Ἴδὲ τὴν πριγκίπισσαν ἔρχεται ἐδῶ ἐκάστην ἐβδομάδα καὶ ὅμως ἔχει ἀνάγκην τοῦ ἱατροῦ, ὅσον καὶ ἐκεῖνο τὸ τραπέζιον.

— Ὡ! μία Ρωσσίς!

Εἰς τὴν αἵθουσαν, ὅπου ἦσαν συνηθροισμέναι αἱ νέαι πελάτιδες, ἐγένοντο ὁμιλίαι ἐτέρου εἶδους.

— Ἴδου ὁ διάσημος Μιλλέ, ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε τριακονταχιλιάδας φράγκων...

— Ἀποῦ ὅμως, κυρία, λαμβάνει τρισχίλια φράγκα διὰ μίαν ἀπλουστάτην...

— Ναί, τρεῖς χιλιάδας φράγκων, ὁσάκις παρίσταται ἀπλῶς εἰς τὴν ἐγγχείρισιν ἐὰν ὅμως ἐπέλθῃ καὶ ἐλαφροτάτη περιπλοκή, τότε ἀπαιτεῖται τοῦλάχιστον τὸ διπλάσιον ποσόν! Ἐπειτα, εἶναι αἱ πριγκίπισσαι, μὲ τὰς ὁποίας δὲν ὑπάρχουν ὅρια. Ὁ ἱατρὸς Βιλφερών, κυρία μου, κερδίζει τριακοσίας χιλιάδας φράγκα κατ' ἔτος· σὰς τὸ λέγω ἐγὼ καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν σφάλλω.

— Λέγουν ὅμως, ὅτι δὲν ἀποταμιεύει οὔτε λεπτόν! Αἱ εἰκόνες, τὰ ἀντικείμενα τέχνης, τὰ γεύματα, αἱ τέσσαρες ἡ πέντε χειμεριναὶ ἐσπερίδες, αἱ ἐσπερίδες πρὸς τοὺς καλλιτέχνους τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, τοῦ μελοδράματος, τοῦ ἰταλικοῦ θεάτρου...

— "Ω! ὅλαι ἐκεῖναι αἱ κυρίαί εἰναι πελατίδες τοῦ!

— Ναί, ἀλλ' οἱ ἄνδρες! Ἀληθῶς ὅμως εἶναι πραγματικὸς κύριος, φέρεται ἀρχοντικά. Τὸν παρελθόντα χειμῶνα, προσεκληθὴς ὡς ἰατρός εἰς τὴν ἑπαυλιν μίαν φίλης μου. Ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ μίαν συμβουλὴν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ τῷ πληρώσῃ. Ὁ ἰατρός δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ καὶ ἡ κυρία ἔδωκεν ἑκατὸν φράγκα εἰς τὸν γραμματέα αὐτοῦ. Τὴν ἐπιούσαν, ἡ ἀδελφὴ τῆς φίλης μου, ἔλαβε τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐξοφλήσεως ἐντὸς κανίστρου ρόδων, ἀξίας διακοσίων ἢ τριακοσίων φράγκων.

— Πραγματικῶς; Ἰδοὺ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὅποιον θὰ ἔτυχον πολλὰ ἐρωτικά συμβάντα!

— Ἀπ' ἐναντίας. Ἡ μεγάλη ἰσχὺς τοῦ ἔγκειται εἰς τὸ ὅτι δὲν τῷ συνέβησαν τοιαῦτα. Ἄλλως, λατρεῖ τὴν σύζυγον καὶ τὸν μονογενῆ υἱόν του. Ἐπειτα, ἡξεύρεις τὴν παροιμίαν, ὅτι οἱ μάγειροι, ὁλοὲν μαγειρεύοντες...

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, συνδιάλεξις σοβαρωτέρα ἐγένετο ἐντὸς θαλαμίσκου νεανίου, κειμένου εἰς τὸ τρίτον πάτωμα. Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, εἶχεν εἰσέλθει ἐν αὐτῷ ὁ ἰατρός Βιλφερόν ἀσθμαίνων, διότι εἶχεν ἀνέλθει ταχέως τὴν κλίμακα τῆς ὑπηρεσίας, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς συναντήσεις.

— Ἄ! δόξα τῷ Θεῷ, ὅτι σ' εὗρίσκω. Ἐφοδούμην μήπως μία ἡμέρα ἐξόδου. Τί ἔκαμνες;

— Ἀνεγίνωσκον, πάτερ μου. Ἡξεύρεις ὅτι ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἡ προσφιλὴς μοι ἀσχολία. Ἄλλως, με τσαύτην ζέστην, δὲν ἀντέχω νὰ ἐξέλθω εἰς περίπατον.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἐξέρχῃσαι. Ἀκουσον, Μαυρίκιε, προσεκτικῶς ὅ,τι θὰ σοι εἴπω.

Ὁ νεανίας, δεκατετραετὴς μαθητὴς, ἠτένισεν ἀνήσυχος τὸν πατέρα του, ὅστις σπανίως ἐφαίνετο τόσον τεταραγμένος.

— Εὗρίσκομαι, εἶπεν ὁ κ. Βιλφερόν, εἰς λίαν δυσχερῆ περίστασιν.

— Καὶ διὰ τοῦτο ἤλθετε; ἠρώτησεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ τὴν φυσικὴν εἰρωνίαν παρυσίου νέου.

— Ἀκριβῶς δι' αὐτό. Φαντάσθητι ὅτι εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου ὑπάρχει μία παράφρων.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ υἱός, λαβὼν παρὰ χρῆμα τὸν πῖλόν του. Δύναται νὰ σὰς ζημιώσῃ μεγάλως, ἐὰν μόνον θραύσῃ κανὲν τῶν ἐκεῖ ὑπαρχόντων καλλιτεχνημάτων. Τρέχω νὰ καλέσω δύο κλητῆρας.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἀστυνομικῶν κλητῆρων. Τὸ δυστυχὲς πλάσμα εἶναι ἡσυχον αὐτὴν τὴν στιγμήν. Ἀλλὰ τὸ στάδιον τῆς ἐγκυμοσύνης τῆς νόσου ἐγγίζει εἰς τὸ τέρμα τοῦ καὶ αὖριον, ἔσως ἀπόψε, δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἡ πρώτη προσβολὴ τῆς μανίας.

— Τότε, τί πρέπει νὰ πράξω;

— Ἐν τούτῳ ἔγκειται ἡ δυσχερεία, διότι ἡ ἀσθενὴς ἀρνεῖται νὰ εἴπῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν της. Γινώσκω μόνον ὅτι κατοικεῖ ὀλίγον μακρὰν τῶν Παρισίων. Τὸ δὲ χειριστὸν εἶναι ὅτι συνοδεύει αὐτὴν μικρὰ θυγάτηρ της, ἀληθῆς Χάρις, καθ' ἣς ἡ πάσχουσα ἐξακοντίζει βλέμματα, τὰ ὁποῖα με φοβίζουσιν. Ἰδοὺ, λοιπόν, τί ὀφείλεις νὰ πράξεις: θὰ κατέλθῃς εἰς τὴν ὁδόν, θὰ περιμεῖνῃς, καὶ θὰ παρακολουθήσῃς αὐτὰς μακρόθεν, προσέχων νὰ μὴ ταῖς συμβῇ κανὲν δυστύχημα: ἐὰν δ' εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν των, θέλεις παρουσιασθῇ σὺ αὐτὸς καὶ ἐγχειρίσῃς εἰς τὸν σύζυγον τῆς πασχούσης τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, δι' ἣς εἰδοποιῶ αὐτὸν περὶ τῆς καταστάσεως τῆς υγείας τῆς συζύγου του. Εἰς τοῦτο μόνον ἔγκειται ἡ ἀποστολή σου.

— Καὶ ἂν δὲν ὑπάρχῃ σύζυγος;

— Ὑπάρχει: ἐπληροφορήθην. Ἐμπρός, κάτελθε ταχέως: ἐγὼ ὑπάγω νὰ προπέμψω τὴν κυρίαν.

Ὁ Μαυρίκιος ὑπήκουσεν, ἀλλ' ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ. Λαβὼν τὸν πῖλον καὶ τὰ χειρόκτιά του, ἠκολούθησε τὸν πατέρα του, λέγων καθ' ἑαυτόν:

— Εὐάρεστος ἐντολὴ μετὰ τοιοῦτον ἥλιον, δυνάμενον νὰ προξενήσῃ τυροειδῆ πυρετὸν καὶ εἰς αὐτὸν τὸν καθηγητὴν μου τῆς ἀλγέβρας! Ἐὰν μέλλῃ νὰ ἐκραγῇ ἡ παραφροσύνη εἰς ἐκείνην τὴν δυστυχῆ, ἡ ἔκρηξις σήμερον βεβαίως θὰ συμβῇ.

Ἐψαυε δ' ὁρμεμφύτως τὸν λαϊμόν του, ὡς ἵνα προφυλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ στραγγαλισμοῦ τῆς παράφρονος.

Μετὰ δύο ὅμως λεπτά τῆς ὥρας, περιεπάτει ἀδιαφόρως ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ Λονδίνου, προσποιούμενος δ' ὅτι ἔβλεπεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ φωτογράφου, προσεῖχε τὸ βλέμμα εἰς τὴν θύραν τοῦ πατρικοῦ του μεγάρου, ἐξ ἧς δὲν ἐβράδυνον νὰ ἐμφανισθῇ κυρία μετὰ παιδίσκης, συνοδευόμεναι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰατροῦ, κατελθόντος ὅπως βεβαιωθῇ ἐν ὁ υἱός του ὑπῆρχεν εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Βιλφερόν, καθησυχάσας ὡς πρὸς τοῦτο, ἀπεχαιρέτισε τὰς κυρίας καὶ ἔρριψε πρὸς τὸν υἱόν του βλέμμα, σημαῖνον:

— Ἰδοὺ αὐταί! πράξον ὅ,τι δύνασαι.

Ἡ ἄγνωστος ἀνῆλθε, σπεύδουσα, τὴν ὁδὸν Λονδίνου, εἴτα δ' ἐστράφη ἀριστερᾷ, ὅπως κατέλθῃ τὴν ὁδὸν Ἀμστελοδάμου. Ἐφαίνετο — οὕτω τοῦλάχιστον ἐφρόνει ὁ Μαυρίκιος — κατεχομένη ὑπὸ βιαίας ταραχῆς. Περιπατοῦσα, ἐχειρονόμει καὶ ὠμίλει καθ' ἑαυτήν, χωρὶς νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἥτις παρηκολούθει αὐτὴν ὅσον αἱ μικραὶ τῆς κνημιαὶ ἐπέτρεπον ταχέως.

Ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας, ἡ μυστηριώδης πελάτις τοῦ ἰατροῦ Βιλφερόν εὐρέθη ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας τῆς Ἀθῆρας, ὅπερ εἶναι τὸ κινδυνωδέστερον σημεῖον αὐτῆς, διότι, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀμαξαι, τὰς ὁποίας ἐκείνη ἐφαίνετο μὴ βλέπουσα, διήρχοντο ἐγγύτατα αὐτῆς: θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο κωφὴ καὶ δὲν ἤκουε τὰς κραυγὰς καὶ τὰς κατ' αὐτῆς ὕβρεις τῶν ἡνιόχων, καταβαλλόντων μεγίστας προσπάθειας, ὅπως μὴ τὴν συμπαράσώρῃσιν. Αἰφνης ἔστη καὶ ἔτυψε τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς, εἴτα δ' ἐστράφη καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸν σταθμόν, τὸν ὅποιον εἶχεν ἀντιπαρέλθει, χωρὶς πιθανώτατα νὰ το ἐννοήσῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἀμαξά, ἀπὸ ρυτῆρος τρέχουσα, κατηυθύνετο κατὰ τῆς παιδίσκης, ἥτις εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ μόνῃ. Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Μαυρίκιος ἠγρύπνει ἐπ' αὐτῆς, ἐνφ' δ' ἡ μικρά, ἐκτὸς ἐκείνης ἐκ τοῦ φόβου, ἐρρίπτετο μεταξὺ τῶν ποδῶν διαβάτου καὶ ἐπιπτε κατὰ γῆς, ὁ προστάτης αὐτῆς ἐπήδησε πρὸ τοῦ ἵππου τῆς ἀμαξῆς καὶ τὸν ἐσταμάτησεν, ἐπιλαβόμενος ἰσχυρῶς τοῦ χαλινοῦ αὐτοῦ. Εἴτα δέ, μετὰ κίνδυνον αὐτὸς οὗτος νὰ ποδοπατηθῇ, ἔκλινε, καὶ μετὰ μεγίστης ἐπιδειξιότητος ἀνήγειρε τὴν κλαίουσαν κόρην καὶ ἔφερεν αὐτὴν πρὸς τὴν μητέρα της, ἥτις, συνελθοῦσα εἰς ἐκείνην, ἐξέπεμπεν ἀπελπιστικὰς καὶ σπαρτακτικὰς κραυγὰς.

Ὅτε εἶδε τὴν παιδίσκην σφᾶν καὶ ἀβλαβῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μαυρίκιου, ἡ δυστυχὴς κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικῶν λυγμῶν. Ἐὰν ὁ ἰατρός Βιλφερόν ἦτο παρών, ἠθελεν εὐλογῆσαι τὴν ἀνακούρισιν ἐκείνην, ἥτις διέστελλε τὰ νεῦρα τῆς ἀσθενοῦς καὶ ἐβράδυνε τὴν ἀπειλοῦσαν αὐτὴν ἔκρηξιν, ἀλλ' ὁ υἱός τοῦ διασώζοντος ἐπιστήμονος ἠύχετο νὰ ἦτο πολὺ μακρὰν ἐκείνης τῆς σκηνῆς... Περιστοιχοῦμενος ὑπὸ ἐξηκοντάδος προσώπων, ἅτινα πάντα ἤθελον νὰ λέγωσιν ἢ νὰ πράττωσιν τι, ἔβλεπεν ἑαυτὸν εὐθυνοῦμενον διὰ μίαν γυναῖκα σχεδὸν λιπόθυμον καὶ μίαν παιδίσκην, ἥτις, τετραυματισμένη εἰς τὸ γόνυ, δὲν ἠδύνατο νὰ περιπατήσῃ.

Πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἀτυχίας του, οἱ ἀρχαῖοι θεαταί, οἵτινες εἶχον παρευρεθῇ κατὰ τὴν διάσωσιν τῆς κόρης, ἤθελον νὰ προβῶσιν εἰς διαδήλωσιν ὑπὲρ τοῦ γενναίου νεανίου, ὅστις ὅμως, ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τὴν σκηνήν, λαβὼν εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν παιδίσκην καὶ προσενεγκὼν τὸν βραχίονά του πρὸς τὴν μητέρα, διηυθύνθη πρὸς τὸν σταθμόν.

— Ποὺ ὑπάγετε, κυρία;

— Εἰς τὸν Οἶκον Λαφίτ ἀπεκρίθη ἡ κόρη, συνελθοῦσα ἐκ τοῦ φόβου.

Μετὰ δύο λεπτά τῆς ὥρας, οἱ τρεῖς ταξειδιῶται εὗρίσκοντο μόνοι ἐντὸς διαμερίσματος σιδηροδρομικῆς ἀμαξῆς, ἐτοίμης πρὸς ἀναχώρησιν. Ὁ Μαυρίκιος, ἐνθυμούμενος τὰς ὁδηγίας τοῦ πατρὸς του, εἶχε τεθῇ, φρονίμως ποιῶν, μετὰ τῆς ἀγνώστου καὶ τῆς θυγατρὸς της.

[Ἐπεται συνέχεια].